

«Спить Україна та руїни...»

Костомаров Микола Іванович

* * *

Спить Україна та руїни
Нові щодень лічить,
Гина слава... та й ту славу
Усяке калічить.
Не вернеться дідівщина...
Нехай не вертається —
За що ж з теї старовини
Святої знущаються?
Гріх великий... Чи вже ж дарма
Славнії гетьмани
Умирили в лютих муках,
Закуті в кайдани?..
Чи вже ж дарма в нас мушкети,
Гармати гриміли?
Нащо ж всюди, де не глянеш,
Виросли могили?
Ще ж пісні не повмирили...
Чи то ж на забаву
В їх співають святу славу,
Козацькую славу?
Спи ж у льоху, в привітиці,
Велика руїно.
Спи, небого сердешная,
Мати Україно!
Поки зорють останню
Могилу у полі.
Поки й пісня забудеться
Про вольную волю...
Тяжко... Глянеш — люд як люде,
Ніби все радіє,
А придивишся... жаль, туга
Усю землю криє.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kostomarov_mykola_ivanovych/spyt_vkraina_ta_ruiny